

Arrest

nr. 126 022 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 20 december 2013 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 februari 2014 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 25 februari 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.12.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 05.02.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-

59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht het middel als volgt toe:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoeker niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 05.02.2014.

In dit advies wordt geponeerd [...]

Deze argumentatie is volledig nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan alle voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

[...]

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er in essentie enkel wordt gemotiveerd en advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is.

Er wordt evenwel geen enkel correct advies gegeven in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit.

Wel integendeel er wordt zomaar eenzijdig geponeerd dat zelfs bij geen behandeling er geen risico is ook voor de fysieke integriteit, hetgeen door verzoeker ten eerste betwist wordt, aangezien hij dagdagelijks dit risico dient te ervaren;

Alles blijft bij een blote bewering van de arts-adviseur die in gene mate onderbouwd wordt met enige medische literatuur of bronvermelding, wel integendeel.

Eveneens eenzijdig en zonder enige afdoende motivering wordt gesteld alsof er geen behandeling aan de orde zou zijn en dus geen verzoeker niet onmenselijk of vernederend behandeld kan worden.

Deze premisse is ronduit verkeerd: er is wél behandeling aan de orde en verzoeker legt dienaangaande de nodige bewijsstukken voor.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. 9 TER § 1 VW beperkt tot de eerste hypothese, weze personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er hetzij geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel hetzij deze zomaar gelijkgeschakeld worden met de eerste hypothese door deductie.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk be-stuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, en ongefundeerd stelt dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categoriën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij totaal verkeerd is gezien het feit er wel degelijk behandeling aan de orde is en verzoeker niet toelaat te weten waarom er gezien deze behandeling die wordt genegeerd door de arts-adviseur, niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal verkeerde premisse met gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing."

3.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“ De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)”.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiverings-plicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die eenzijdig en zonder motivering poneert dat er geen gevaar is voor het leven en de fysieke integriteit en vervolgens verkeerdelijk stelt dat er geen behandeling aan de orde is en er dus ook geen onmenselijke behandeling aan de orde kan zijn, en besluit dat er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW hier al te zeer wordt uitgehold door verkeerde premisses die in elk dossier elk onderzoek overbodig maken.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgver-strekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: “ce qui est en cause n’est pas la stabilité d’un état de santé, mais bien sa grativé et la constance de soins qu’il appelle.” (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Er kan en mag niet aanvaard worden dat het toepassingsgebied van art. 9 TER VW wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn en maar korte tijd meer te leven hebben, doch integendeel het volledig toepassingsgebied van art. 9 TER VW, zoals duidelijk omschreven in dit artikel, niet enkel wordt geëerbiedigd doch tevens telkens ook in al zijn aspecten wordt onderzocht, quod non in casu.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Verwerende partij gaat het toepassingsgebied van art. 9 TER VW verengen tot een onderzoek of er levensgevaar is en voor het overige gaat zij door verkeerde premisses en daarop gesteunde al te simplistische deducties gaan stellen alsof art. 9 TER VW niet kan ingeroepen worden.

De arts-adviseur van verwerende partij zou moeten onderzoeken en motiveren waarom er volgens hem/haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het voorgelegde medisch attest, en waarom er volgens hem geen probleem is met terugkeer, dit ondanks het feit dat er thans een behandeling lopende is en een behandeling bovendien noodzakelijk is, en verder geenszins beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Verzoeker legt thans tal van aanvullende stukken waaruit zeer duidelijk de huidige situatie van verzoeker blijkt, evenals de lopende behandeling alsook de noodzaak tot behandeling.”

3.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij stelt als volgt:

“In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 05.02.2014.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er geen behandeling zou zijn (quod non) en dus geen sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Minstens dient vastgesteld dat de ingenomen premisse in gene mate onderbouwd is geworden met medische literatuur en bronnenmateriaal.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor zijn ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoeker, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is, minstens deze niet toegankelijk is voor verzoeker, in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;”.

3.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, waarvan de bepalingen correct worden weergegeven door verzoeker, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt aangegeven dat toepassing is gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en dit nu een ambtenaar-geneesheer in een medisch advies vaststelde dat de ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van voormelde wetbepaling die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf. Er wordt vervolgens verwezen naar het betreffende medisch advies van 5 februari 2014. Dit advies is samen met de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht en de inhoud ervan dient dan ook te worden geacht deel uit te maken van de motivering van deze beslissing.

In het medisch advies weerhoudt de ambtenaar-geneesheer op basis van de voorgelegde medische stukken dat verzoeker lijdt aan een atrofie van de nervi optici. Hij stelt allereerst vast dat deze aandoening, zelfs zonder behandeling, geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit. Vervolgens stelt de ambtenaar-geneesheer dat dergelijke aandoening ook in België een ongeneeslijke aandoening is, in de zin dat hiervoor op dit ogenblik geen mogelijkheid bestaat om de gevolgen van deze aandoening terug te draaien en het zicht van verzoeker te verbeteren, en dat verzoeker actueel ook geen behandeling volgt waardoor er ook geen sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Aldus kan niet worden vastgesteld dat enkel is voorzien in een motivering omtrent het risico voor het leven en evenmin dat uit de enkele vaststelling van het ontbreken van een onmiddellijk levensgevaar wordt afgeleid dat geen van de toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zich voordoet. Verzoeker gaat aldus voorbij aan de gegeven motivering dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat de ingeroepen aandoening een risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt en evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling voorhanden is en waarbij, specifiek wat dit laatste toepassingsgeval betreft, uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van het gegeven dat ook in België er momenteel geen mogelijkheid bestaat om de gevolgen van de aandoening terug te draaien en het zicht van verzoeker te verbeteren en verzoeker ook geen behandeling volgt voor deze problematiek. In casu blijkt niet dat enige verdere motivering zich opdroeg bijvoorbeeld gelet op de bij de aanvraag voorgelegde stukken en dat voormelde motivering niet

afdoende is in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zo blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer in strijd met bepaalde vaststellingen door de behandelende artsen tot zijn beoordeling is gekomen dat er geen sprake is van een risico voor het leven of de fysieke integriteit, zodat niet blijkt dat hij op dit punt enige verdere motivering diende te voorzien. Er blijkt geenszins dat de motieven van de motieven in de beslissing dienen te worden opgenomen.

Gelet op bovenstaande motivering, kan verzoeker ook niet voorhouden dat slechts sprake zou zijn van een stereotiepe motivering, dat zomaar zonder bijkomende motivering werd aangegeven dat niet is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of dat de argumentatie volledig vaag en nietszeggend is. Zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit loutere feit op zich ook nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.3. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt tevens dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en dit onder verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 5 februari 2014. Voormelde wetsbepaling laat toe om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling voorziet aldus duidelijk volgende toepassingsgevallen:

(1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of

(2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer zich ertoe heeft beperkt te stellen dat zijn aandoening niet direct levensbedreigend is en hieruit vervolgens heeft afgeleid dat geen ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorligt. Dit gestelde vindt geen steun in het medisch advies. Verzoeker gaat aldus volledig voorbij aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat zelfs onbehandeld er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit en dat er noch een behandeling in België beschikbaar is om de gevolgen van de aandoening terug te draaien noch actueel een behandeling wordt gevolgd door verzoeker, zodat evenmin blijkt dat er sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Aldus dient te worden aangenomen dat een onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet met concrete argumenten betwist. Verzoeker betoogt weliswaar dat er wel degelijk sprake zou zijn van een reëel risico voor de fysieke integriteit, doch door louter voor te houden dat *“hij dagdagelijks dit risico dient te ervaren”* toont hij het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer nog niet aan. Verzoeker merkt verder op dat de ambtenaar-geneesheer uitgaat van een verkeerde premisse omdat er wel een behandeling aan de orde zou zijn, maar hij blijft volledig in gebreke te duiden uit welke door hem ter ondersteuning van de huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde stukken dit gegeven dan wel zou blijken. Een dergelijk algemeen betoog kan evenmin volstaan om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn medische beoordeling niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat het ter ondersteuning van de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 13 november 2013 bevestigt dat er op dat ogenblik geen sprake was van een medische behandeling. Er blijkt daarnaast niet dat het gegeven dat het medisch advies niet is onderbouwd met medische literatuur of bronvermelding, afbreuk zou doen aan de daarin gedane vaststellingen. In dit verband kan ook worden opgemerkt dat evenmin blijkt dat de door verzoeker aangebrachte medische stukken verwijzen naar bepaalde medische literatuur of bronnen, zodat niet blijkt waarom dit zich dan wel opdringt in het advies van de ambtenaar-geneesheer en dit te meer nu ook niet op concrete wijze enige tegenstrijdigheid tussen het gestelde van de ambtenaar-geneesheer en dat van de behandelende arts(en) wordt aangetoond.

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend behoren tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). Het loutere gegeven dat verzoeker niet akkoord kan gaan met het gestelde in het medische advies kan dan ook niet volstaan ter nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont verder ook niet aan dat het gegeven dat thans onderzoeken worden gevoerd in België teneinde de oorzaak van de oogproblematiek te achterhalen, afbreuk vermag te doen aan de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer niet kon vaststellen dat geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en niet kon besluiten dat, nu uit de voorgelegde medische stukken geen actueel gevolgde behandeling van de aandoening blijkt, evenmin sprake kan zijn van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland (cfr. RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

In zoverre verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift nog verschillende medische stukken voegt die niet mede voorlagen bij het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad verder op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de attesten die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu bij zijn verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172; RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet daarnaast geenszins dat in alle gevallen moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een medisch probleem in het land van herkomst van een vreemdeling. Wanneer de controlearts oordeelt dat op basis van de voorgelegde medische stukken niet blijkt dat de ingeroepen aandoening wordt behandeld waardoor ook niet blijkt dat deze aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, blijkt niet dat er op hem alsnog een plicht rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken.

Waar verzoeker nog betoogt dat steeds een standpunt dient te worden ingenomen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en de ambtenaar-geneesheer deze dient te appreciëren, merkt de Raad op dat de ambtenaar-geneesheer dit heeft gedaan. Hij gaf immers aan dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, nu de aandoening zelfs onbehandeld geen gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit en – gelet op het gegeven dat hiervoor geen behandeling wordt gevolgd – evenmin blijkt dat deze aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf. De stelling van verzoeker dat de gevolgen van een stopzetting van de behandeling niet werden nagegaan, gaat voorbij aan voormelde motivering en kan niet worden aangenomen. Kernbetoog van de ambtenaar-geneesheer is immers dat uit de voorgelegde medische stukken niet blijkt dat de ingeroepen aandoening wordt behandeld. Er blijkt in casu geenszins dat een ruimere beoordeling zich opdrong, gelet op de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid. Verzoeker toont evenmin aan dat een incorrecte toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd gemaakt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

3.2.5. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad ten slotte dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoeker om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische problemen onontvankelijk wordt verklaard omdat kennelijk geen aandoening blijkt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Daarnaast dringt zich in ieder geval ook de vaststelling op dat verzoeker er niet in is geslaagd aan te tonen dat verweerder ten onrechte zou hebben besloten dat de ingeroepen aandoening geen voldoende ernst heeft om aanleiding te kunnen geven tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat de toepassingsvoorwaarden van deze wetsbepaling ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Zo kan enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Verzoeker blijft in gebreke dergelijke uitzonderlijke humanitaire redenen met concrete argumenten aannemelijk te maken. De Raad merkt hierbij ook op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn asielprocedure aangaf in zijn land van herkomst nog een gezin te hebben, zodat kan worden aangenomen dat zijn gezin eventuele zorg en/of begeleiding voor hem op zich kan nemen mocht dit vereist zijn en mocht zijn aandoening op middellange termijn evolueren naar blindheid.

Door het louter bijvoegen van een reisadvies voor Rusland maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er in zijn hoofd een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM dreigt bij terugkeer naar zijn herkomstland.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden weerhouden.

3.2.6. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS